

Adresář spolků

Česko-Slov. Dělnické Podpor. Jednoty pro severozápadní státy: Minnesota, Iowa, Wisconsin, Nebraska a obě Dakoty.

Hlavní Jednota v Montgomery, Minn. odbývá své schůze každou 1. neděli v měsíci v síni p. J. Paroutky. Předseda Fr. K. Stanek, Tajemník Fr. Misa, Účetník Jan. K. Sokol, Pokladník Jan. Maruška.

Č. I. v Montgomery, Minn.

odbyvá své schůze každou čtvrtou neděli v měsíci. Předseda Fr. K. Stanek, Tajemník Fr. Misa, Účetník Jan. K. Sokol, Pokladník Fr. Pexa.

Čis. II. Mladoboch v Le Sueur Center, Minnesota.

odbyvá své schůze každou 4. neděli v měsíci v síni p. J. Paroutky. Předseda Jakub Kreník, Tajemník V. Štěpán, Účetník Fr. Běhou, Pokladník V. K. Krava, pokladník Jan. Paroutka.

Č. III. v St. Paul, Minn.

odbyvá své schůze každou 1. neděli v měsíci. Předseda Jan. Bednář, Tajemník F. J. Pavučka, Účetník Fr. Běhou, Pokladník J. Kolb, St. Paul, Minn.

Č. IV. v Minneapolis

odbyvá své schůze každou 4. neděli v měsíci v síni p. J. Paroutky. Předseda Fr. J. Pavučka, Účetník Fr. Běhou, Pokladník J. Kolb, Minneapolis, Minn.

Č. 5 v Nové Praze, Minn.

odbyvá své schůze každou 1. neděli v měsíci. Předseda Václav Chvalpátek, Taj. F. J. Novotný, Účetník Jan. Jelinek, Pokladník Jakub Svoboda. New Prague, Minn.

Č. VI. v Hayward, Minn.

odbyvá své schůze 1. neděli v měsíci. Předseda Karel Farnář, Účetník Václav Vaněk, Taj. Václav Pacovský, Glenville, Minn. Účetník J. Plevka, pokladník Jan. Farnář.

Nová Třeboň č. VII. v Minn.

odbyvá své schůze každou 4. neděli v měsíci. Předseda Jan. Noska, Taj. Jan. Jindra, Klineb, Le Sueur Co., Minn., Účetník Mat. Turek, pokladník Tom. Turek.

Č. VIII. Rovnost Owatona, Minn.

odbyvá své schůze každou 1. neděli v měsíci v síni Č.S.P.S. Předseda Karel Šusták, Taj. V. Martinec, Owatona, Minn.; Účetník Fr. Kápar.

The Chicago, Rock Island & Pacific dráha

vede do Californie dvojnásobně. Jedna vede pávnou krajinou přes COLORADO, druhá po TEXAS DRÁZE a SOUTHERN PACIFIC. Poslednější dospěje JIŽNÍ CALIFORNIE rychleji, nežli kterákoliv dráha jiná.

Vlety do Californie po Rock Island jsou nejoblíbenější a též se vztáží plátni, nežli po kterékoli jiné dráze, poskytnouce výjimečně nejlepší pozorovací pohledy. NEJLEVNĚJŠÍ CENY Jízdních lístků do Californie možno při výjezdu těchto dočísti. Nejezdíte do Californie, dokud jste neobdrželi náš "Tourist Folder", obsahující mapy a směr ce ty i jiná poučení. O ceny listů jízdních lístků se u kteréhokoli jednatele C. R. I. & P. Ry., aneb dopište na

John Sebastian, G. P. A., Chicago, Ill.

Uprava s pohovkovými vozy DO TEXAS.

Vagnerovy Buffetové Spací Vozy a volné pohovkové vozy na všech vlacích.

Nejlepší dráha do všech míst Kansas, Indiánském území, Texasu, Mexiku a na Pacifickém pobřeží. Jde přímo do

- Denison, Sherman, Greenville, Dallas, Ft. Worth, Hillsboro, Waxahachie, Waco, Temple, Belton, Taylor, Gainesville, Lockhart, Henrietta, San Marcos, La Grange, Denton, Alvarado, HOUSTON, GALVESTON, AUSTIN & SAN ANTONIO.

Čechové!

Jedete-li do staré vlasti, račte sobě zapamatovati, že cestující a jejich kufry hned po příchodu parolodě dopravují se po železnici BEZPLATNĚ až do města Bremen. Chcete-li sobě uspořádat zbytečných výdajů, navštivte po příchodu lodě nikomu tickety a kufry, nýbrž poseďte je a tím až dojedete do města Bremen a pak teprve odevzdejte své tickety a kufry jedině české firmě:

Kareš & Stotzký V BREMEN, 29 - Bahnhofstrasse - 29

byste se svým kufry bezpečně do domova dopraveni byli mohli.

Z českých mlýnů

HONOROVKY KARLA TŮMY.

V tom bláznivém roce.

"Takž jsme se ve zdraví a při dobré lži dočkali, chvála bohu, zase těch svatodušních!" líboval si starý Konopa, stavě řádně vyloštěnou botu páne otcovu v šalandě na lavičce, aby prve, nežli se dá do druhé, podíval se jak náleží, kterak to v korbíku na stole vlastně dopadá. Dopadalo, pane, smutně. "Inu vy dnes, hoši, pijete jako moškové houby," broukal do korbice a nasadil.

"Hahaha!" zaznělo to v odpověď rázem z desaterých hrdel z prava, zleva; "tohle je dobré: Konopa nám bude dělat litanie, že mu tuze táhne!"

"A sám," smál se stárek, "já-ku; jen abyste si ve vazě nic nedělali; povídám, Vitoušku, že vám spadne v krku!"

Ale trvalo hezkou chvíli, nežli starý parola odsadil. Rozumí se, že nezbylo v korbě ani krůpěje.

"A co bychom si houbeč nedopřáli těch trochu patokův!" smál se nyní sám, sahaje po druhé botě a po kartáči. "Beztoho se již člověku krátí dech, že aby už jen to pivo lízal jako stará bába."

"Víte, Konopo, tenkrát když jste táhli na Prahu, to jste mival ještě jině tah?" škládlil znova prorostlý stárek.

Na ta slova Konopa postavil botu, zasadil si bradu do hrsti a chvíli se zamyslí: "Na mou kuši, kdo by to řekl, že tomu je už ouplných 34 let! Hrome, Víte Konopovic, jsi to už stará rachota! Fi! Až se mi hořko udělalo." — Pak ale si lusknul paicem, mlaskl jazykem a začal se rázem usmívat pod sebe, jako když se ten bláznivý apríl hned škaredí a hned zase vybírá: "Můj světe, kde jsou ty časy, když ty staroměstské mlajny hořely. Jáčku! To byly jiné svatodušní svátky v tom bláznivém roce osmačtyřicátém za té konstituce. To se pořád nic nedělalo, jen se pilo a hrálo a četly se noviny a povídaly se divy světa. Den co den, lidičky, měli jsme tenkrát zajíce k obědu, až se nám už přejídali. Každý měl flintu a každý mohl revírovat, kde chtěl. Já už si přivstával za svítání, poklidil v stáji, a než pan otec přišel na dvůr, už jsem tu byl s polí se zajícem, někdy i s dvěma. Ty časy se jakživ nevrátí, darmo mluvit!"

"No, ale povídejte, Konopo, jak to bylo s tím felcukem na Prahu!"

"Dejte mi pokoj; abych něco od starého slízl, víte, že mi už kolikrát proto hrozil holí."

"Ale čerchmana! Snad nebude poslouchat za dvěma. Jen povídejte, přášek doskočí zatím pro čerstvé."

"No to je jiná; ale už at' skáče, sice mi samou lftostí vyschnu v krku a to víte, pak je po všem!"

"Na sucho těžko mluvit. Tomu my, co jsme od řemesla, rozumíme," potakovali chasníci.

Vít ale postavil botu před sebe na lavičce, vyklepal dýmku, sáhl mládkovi do kapsy pro tabák, hodil okem ještě jednou po okénku ve dveřích, nevěz-li za ním pan otec a už byla stavidla vytažena:

"Pamatuju to jako dnes, poněvadž to bylo zrovna na můj svátek. Roku osmačtyřicátého připadaly svatodušní svátky až v polou června; 12. června bylo svatodušní pondělí a to ta mela v Praze začala. My se ale o ní dověděli teprve ve středu, neboť tenkrát nebylo ještě o železnicích a telegrafech ani pomyslení. První zprávu nám přinesla policie; ještě téhož dne — takhle po obědě přihnou se však tři mladí páni z

Prahy, kabáty samé štůry; já stál zrovna před mlajnicí, a oni, kdo že je u nás rychtářem. Nu tím byl tenkrát náš pan otec. Abych jim ho tedy zavolal. Proč ne? Zavolám ho, on jde s nimi nahoru do pokoje, tam pobudou asi půl hodiny, pak jdou ke konšelu, k učitelovi, — na faru — kýho čerta! myslím si, snad to nejsou žádné ohlášky na spadnutí? A pane, byly pěkné ohlášky! Do večera celá ves vzhůru, jako by do oula zařfáral. V Praze prý je zle. Češi prý tam bojujou jako lvové, mlynářští prý práhlí do granatýrů, jako my tady do zajíců, ale je jich málo, máme prý jim chvátat na pomoc kde kdo! Tak nám vzkazoval mlynářův Toník, který tam studoval na doktora, a ti, co přišli s vyřízenou, ti byli také samí doktoři. Jak živ jsem neviděl v tom berounském oudolí takový poprask. Kde kdo vytáhl brokovnici, kovář musil po celou noc kout píky; kdo neměl ničeho popadl aspoň cep, nebo kosu a vlčiční na našeho starého, aby je vedl jako jeden hejtman do Prahy. Neptejte se, jak panu otci tenkrát bylo! Chudák: jak živ neměl flintu v ruce, odvracel se, když mlynářka podřezávala husy a teď měl jít na husary a granatýry! A přece to nesměl na sobě nechat ani dost málo znát, sice by bylo bývalo po rešpektu v celé obci. Dobrá, ve čtvrtek ráno, tedy na svatého Víta, měli jsme vytáhnout. Měli jsme tenkrát dva jezdecké koně; takového vysokého šimla od kyrysarů a potom ryzku, která ale napadala trochu na přední nohu. "Osedláš mi šimla," poroučel mi, jen pánbůh den dal, náš starý; "sám si vezmeš ryzku!" Ve mně tak trochu hrklo, avšak ani jsem nečekal, neboť tenkrát to člověk nesměl na sobě dát znát. Mezi tím se scházela na návsi garda. Sousedé, chasa, vejrozkové, kde kdo: všickni ozbrojeni jako serežáni a každý po uzlíčku s buchtama, abychom Prahu nevyjždli. Hoši, to vám byla podivná na ty ženské! Vdané, nevdané, všechny brečely a věšely se nám kolem krku, jako bychom šli na popravu. Nevím, jak by to bylo se mnou tenkrát dopadlo, kdybych nebyl seděl na koni; měl jsem tehda tři holky namluvené najednou, a všechny tři přišly se mnou se rozloučiti. Nejkrásnější legrace byla ale s našim starým. Jak živ jsem ho neviděl tak roztržitěho. Desetkrát byl na koni a desetkrát s koně: tu pro šátek, tu pro pikslu, tu zas, aby mu udělala mlynářka křížek. A pokaždé pravou nohou do třmenů a levou na valacha. Konečně asi o půl desáté dopoledne jsme se hnuli. Pan otec napřed, já jako adjutant po straně. "Nepospíchejme tolik — at' se neschvátíme, máme dost času," nepamínal pan otec naši armádu, hnedle za vsí;—"do večera jsme zcela pohodlně v Praze." Maširovali jsme tedy hezky pozvolna. Ale proto se přece jen zdálo panu otci, že jsme ku podivu brzy dorazili do Řevnic a že bychom tu každým způsobem měli udělat u hospody na chvíli "halt". Nu, parno bylo, jen se slévalo, armáda udělala tedy "halt". Tam se chystala také garda Praze na pomoc, ale nebyli ještě pohotoví. Měli však trubače a tambora a ty nám postoupili. Teď jsme tedy vypadali už jako hotové vojsko, jen prapor nám ještě scházel a nějaký ten kanon. V Letech na přívzoze měli sice bytlo, ale žádný prapor; v Dobřichovicích zase měli hmoždíře, ale žádné koule. "Však počkejme," sliboval pan otec. "jen co budem v Radotíně; pošlu odamtud na Zbraslav, tam už nějaký ten prapor seženem." Ale kde byl ještě Radotín! Než jsme vylezli na Vráž, už jsme byli všickni utřmáčení, jen jsme se plazili a

ve Vráži žládná — hospoda! "Co naplat, zkoušíme pro vlast!" utěšoval pan otec, neboť nesměl dát na sobě nic znát; já mu to četl na to utrápeně tváří jako ze slabikáře, že asi si myslil: "Kýž jsem od té Prahy na sto mil!"

"Já bych byl radou," řku, "bychom pro dnešek nešli dál než do Černošic. Na "Slámce" máme dobrý nocleh, vyspíme se pěkně na to a budem zítra jak by nás vystrouhal."

"To máš pravdu," ptivědčoval pan otec, "takhle ztrmáčení, jak jsme, byli bychom Pražanům beztoho čerta platili; vyspíme se na to!" a celá garda jako jedno echo: "Pravda, vyspíme se na to!"

Na "Slámce" pivo jako malvaz, pan otec platil jak starý, co nám tedy scházelo? Jen že jsme nebyli druhého rána tak jakoby nás vystrouhal, dokonce když jsme slyšeli, jak prý je v Praze vojska, až černo a jak tam krev teče po ulicích potokem. Pan otec byl aspoň tak dlouhou cestou od Černošic k Radotínu tak mišuké, že si už na ten prapor ani nevzděchl.

"Zapomněli jsme v Černošicích to bidlo!" ozve se však na neštěstí pojednou kdosi z tlupy.

"Jaké bidlo?"

"Nu to na prapor."

"To se musí někdo proň vrátit," komanduje pan otec; "my zatím potáhne volnou dál a v Radotíně počkáme."

I táhli jsme skutečně tak volnou, že jsme tam dorazili až v pravé poledne. Ale tam nás přivítali s pěknou. — Už prý v Praze střílejí z kusů; když jde vítr od Prahy, je prý ten rámus zcela dobře slyšet. Pravý soudný den. . .

Panu otci nechutnala ani polévka, ani maso s koprovou omáčkou, ani knedlík s vepřovou. Vyšel ven a mrkl na mne, jako že mi něco důvěrného chce světit.

"Víte, ty jsi stará vojna, co bys myslil, co máme dělat?"

"Inu co," povídám, "především abychom se na to posilnili."

"To máš pravdu, a potom?"

"Inu potom abychom si nepříteli nejdřív hezky opatrně obkrouhli. Přece musíme dřív, než se do něho dáme, vědět, jak je silný, kde stojí, a je-li s ním jakého pořízení!"

"To máš zase pravdu; ale jak ho obkrouhnout?"

"Nic naplat," povídám, "někdo se musí obětovat a jít napřed na zvědy. Ostatní lehnou zatím do zálohy, až s jakou vyzvědač přijde; jiaak se to na vojně nedělá."

Div mi za tu radu nepadl okolo krku. Hned šel do šenkovny a vykládal mužstvu, jak se to dělá na vojně.

Ale co čerchmant nechce: jako by byli spiklci, ti kunti ustanoví jednohlasně mne za vyzvědače, já že mám klusat sám a sám ku Praze a k tomu ještě po svých — oni že na mne počkají. . . Co činit? Říci: "Já z toho mám strach!" Ani za milion. Krom toho mi už tiskl pan otec několik dvacetníků do dlaně a na zápraží mi šeptal: "Víte, jestli mi to dobře vyvedeš, máš u mne do smrti zaopatření." Jako závadkem vtiskl mi ještě dvougroš, a dal mi i obě svoje pistole, abych prý se měl čim bránit, kdyby bylo nejhůř. Nu tak tuze zle. . .

"Ti zrovna ale nebylo, vid', stará plešino!" ozve se v tom v otevřených dveřích šalandy pan otec. Všickni sebou trhnou, Konopa ale koprní jako kapr v žitě.

"Nu, jen povídej dál," směje se pan otec, "nebo dopovím sám. Pěkně to vyvedl ten kujon! Noc a den nás nechá v největších ouzkostech jako na trní čekat a civět v Radotíně, ani po něm čoudu. Už jsme nemysleli nic jinak, než že ho někde chytli a pověsili na vrbě. Najednou druhé noci, právě když ponocný v Radotíně odtroubil desátou, udělá to bác!

pod okny hospody, — my vyskočíme se židlic a kdo tu do dveří milý kujon celý vyjevený, bez čepice, bez kabátu, v každé ruce pistol a kříž, co mu hrdlo stačí: "Lidičky, spaste duši, husaři, husaři jedou! Pomyslete si naše leknutí, a ten zmatek! Noc jako pytel a my přes ploty a přes příkopý hledat cestu k domovu! A teprv, když už se blížíme ku mlajnu, kujon přitočí se ke mně a šeptá mi: "No, vyvedl jsem to dobře?" — Víte, kde po celý ten čas byl? Na Zbraslavi dřepěl v hospodě tam propil a prohrál vše až do kabátu, a pak, když se na to vyspal, nenapadla mu neč takováhle čertovina, že jsme mohli si z ní vlčiční, jak jsme letěli, mentinou noby přelámati!

Tu máš za to na pivo, kunte, a dej si už s tou hloopen historií svatý pokoj!"

— Ve čtvrtek odpoledne pokusila se o samovraždu 40letá slečinka Tillie Larsenová a sice otevřela si vlasnici tepnu na levé ruce. Učinila tak na 30. a Webster a že při životě zachována, za to co děkovati má pouze tomu, že záhy na to samovražedný pokus její spozorován a ona v nedalekém houšří, kamž po otevření tepny odešla, ve stavu bezvědomém nalezena. Když k vědomí přivedena, udala jakožto příčinu samovraždy, že prý se dostati chtěla do nebe a že tento způsob za ten nejrychlejší považovala.

— Ve čtvrtek odbyváno v soudě policejním přelíčení s oněmi pěti pobudy, kteří v hostinci na 16. a Vinton, jak minule jsme oznámili, krajana Kallu přepadli, obrali a stloukli a skončilo propuštěním všech obžalovaných. Stalo se tak následkem toho, že nepodařilo se totožnost jejich zjistiti.

Dvě armády — pravidelná a nepravidelná.

Ku kterému raději patřili? Bezpochyby k pravidelné. Doznáváme, že nepravidelné jsou nejčastěji, postrádají však řádnou disciplínu. Hostiteller's Stomach Bitters v brzkou potěhu takovou vyběhí při rozrušených játrech a vnitřnostech. Žloutenka objevuje se nezloutnutím kůže a očí, kyselostí dechu, silněm pokrytým jazykem, dávením z rána, nepřijímaností v pobílení jater, závratí a bolením hlavy. Množství lidí takto trpí. Tyto známky neposlušnosti proti vládě zdraví řídicí, spolu s nepravidelnou činností vnitřností, v brzkou zregulují Bitters, jež zároveň odstraní malariu, nezáživnost, neuragii, revmatismus, nervosnost a neduhy ledvin. Jako prostředek ku předjetí předčasného ohařnutí, urychleným uzdravením a mírnějším slábnoucího stáří, nemá sílka tato rovně.

KUPTE SI přeplavní - lístky DO ANEBO Z ČECH U J. J. Havelky ZA NÁSLEDUJÍCÍ CENY:

Table with 2 columns: Destination and Price. Includes routes like Z Chicago do Bodenbachu \$44.30, Čáslavi 45.45, Chrudim 45.25, Chebu 44.20, Karlov 44.60, Klatov 44.80, Litomyšle 45.75, Nepomuk 44.75, Pardubice 45.30, Plzeň 44.70, Písku 45.20, Prahy 44.95, Tábora 45.80, Domažlic 45.20, Teplic 44.55.

Adresujte: J. J. HAVELKA, Lake Shore & Michigan Southern Dept. Chicago, Ill.

Těž obstarává pojištění za nejnížší ceny v č. 144 E. Van Buren St., Room 31.

Navštívíte Omahu?

Jestli ano, neopomněte zastaviti se uprostřed Prahy u starého známého

J. Ondráčka, 1532 jižní 13. ul. On má pro vás vždy nejlepší Omazský légr importované kofalky a vína všeho druhu jakož i dobré doutníky. Moje importované gránská jest jediná toho druhu ve městě. Zastavte se u mně a přesvědčte se.